Ngày 17/1/2026

Lại là em đây.
Vậy là gần 1 năm kể từ ngày anh mất rồi nhỉ. Em vừa nghe nhạc Dark Ambient vừa viết thư cho anh đây. Không một ngày nào em ngừng đọc tin nhắn cũ của bọn mình trên mess. Khi nghe nhạc Dark Ambient em luôn nghĩ tới anh, và nỗi buồn man mác ở nghĩa trang. Tiếng pháo hoa đang nổ giòn ngoài kia. Em ở trong phòng và không dám xin phép bố để đi chơi. Em có ngốc nghếch khi em chờ đến năm em 27 tuổi để mặc váy cưới không?

Và rồi em nghĩ tới tình dục.
Có lẽ không ghê tởm với anh, nên em chia sẻ luôn. Em muốn chia sẻ mọi ý nghĩ.
Ngay lúc này, em muốn ra ngoài, đi chơi ở Nhà hát lớn. Nhưng đã 8:50 khi em viết tới dòng này rồi.
Khi nghe nhạc Dark Ambient, em có cảm giác lâng lâng trong lòng.
Một niềm hạnh phúc và thanh thản dâng trào.
Như đang ăn một thứ gì đó cực kì ngon lành vậy.
Và em cũng ước những dòng này em viết có thể thành một cuốn sách aesthetic. Nghe ngốc nghếch nhỉ.
Em thấy nhẹ nhàng và cũng muốn khao khát ra ngoài đi chơi nữa.
Đôi lúc lại thấy cô đơn một cách nhẹ nhàng.
Em gái em đang trốn trong tủ quần áo.
Có lẽ anh chưa biết, em bị trichotillomania. Có thể anh đã biết, em nhổ tóc trước mặt anh vài lần? Những sợi tóc bạc luôn gây ngứa và khó chịu. Khi đọc lại những dòng trên trong lúc nghe nhạc Dark Ambient, em thấy thanh thản tới lạ.
Em muốn tới nghĩa trang thăm anh một mình.
Em muốn tận hưởng cái lạnh y như cái lạnh hôm chôn cất anh.
Em với gương mặt xấu xí và mái tóc bết ngồi cạnh đống lửa.
Đôi lúc em không quan tâm em xấu xí tới nỗi nào.
Tại sao em không mơ thấy anh nhỉ? Em thắc mắc...Và không biết bây giờ anh còn muốn đọc đống thư em viết không? Em còn yêu anh rất nhiều, Phương ạ.
Em vừa muốn move on vừa muốn không move on. Thư của em như những gì thật nhất em viết cho anh, em muốn viết thư như viết một cuốn nhật kí vậy.
Và biết đâu kiếp sau anh đọc được những dòng này. Em cứ nghĩ vậy ấy. Mà thôi, em tạm kết thúc thư ở đây.

January 17, 2025

It’s me again.

So it’s been almost a year since you passed away, hasn’t it? I’m listening to Dark Ambient music while writing you this letter. There hasn’t been a single day when I stopped rereading our old messages on Messenger. Whenever I listen to Dark Ambient, I always think of you, and of that lingering sadness at the cemetery. Fireworks are crackling loudly outside. I’m in my room and I don’t dare ask my dad for permission to go out. Am I foolish for waiting until I’m 27 years old to wear a wedding dress?

And then I think about sex.

Maybe it wouldn’t disgust you, so I’ll share it too. I want to share every thought.

Right at this moment, I want to go out, to walk around the Opera House. But it’s already 8:50 as I’m writing this line.

When I listen to Dark Ambient, I feel lightheaded in my heart.

A sense of happiness and serenity wells up.

As if I were eating something unbelievably delicious.

And I also wish that these lines I’m writing could become an aesthetic book. Sounds silly, doesn’t it?

I feel gentle, and I also long to go out and wander somewhere.

Sometimes I feel lonely, but in a soft, quiet way.

My little sister is hiding in the wardrobe.

Maybe you didn’t know this—I have trichotillomania. Or maybe you did know; I pulled my hair out in front of you a few times? Gray hairs always make me itchy and uncomfortable. When I reread the lines above while listening to Dark Ambient, I feel an unusual calm.

I want to go to the cemetery to see you, alone.

I want to savor the cold, just like the cold on the day you were buried.

Me, with an ugly face and greasy hair, sitting by a fire.

Sometimes I don’t care how ugly I look.

Why don’t I ever dream of you? I wonder… And I don’t know if you still want to read this pile of letters I write anymore. I still love you very much, Phương. I both want to move on and don’t want to move on. My letters are the truest things I write to you; I want to write to you the way one writes a diary. And who knows—maybe in the next life you’ll be able to read these lines. I like to think so.

Well then, I’ll end the letter here for now.